

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkész prédikációja

Visszatérés Istenhez

„És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el.” (Zsolt.1, 3)

Láthatjuk, hogy a Samáriai asszony szíve különbözött Jézus szívétől. Nos, az Írás segítségével foglaljuk össze azt az időszakot, amikor ennek az asszonynak elkezdett formálódni a szíve.

A Teremtés könyvében azt olvashatjuk, hogy Isten megalkotta az Éden kertet. Az éden szó jelentése „öröm, boldogság”. Ebben a kertben, az öröm és boldogság kertjében Isten megteremtette az embert. A kertbe sokféle gyümölcsfát is ültetett, eledelül az emberiség számára. Nos, menjünk vissza az időben egészen odáig, amikor mindez történt. Mielőtt Isten megteremtette az embereket, angyalokat teremtett. Közülük az egyik angyalnak, az Arkangyálnak csodálatos szépséget és hatalmas bölcsességet adott. Ebből adódóan az Arkangyálnak az a gondolata támadt, hogy olyanná legyen, mint Isten.

„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te azt mondtad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágnak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ésa. 14, 12-14)

Itt láthatjuk, hogy mit is gondolt az Arkangyal: 'A trónomat Isten csillagai fölé fogom helyezni.' Ez az angyal igen távol volt attól a helytől és tervtől, melyet Isten kezdetben tartózkodási helyül jelölt ki, és képzelt el számára. Egy olyan helyre vágyott, ahol ő szeretett volna lenni. Éppen ez az, amit bűnnek neveznek. Júdás apostol a következőképpen ír ezekről az angyalokról:

„És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségöket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.” (Júd. 1, 6)

A következőt olvashatjuk: „Az angyalok, akik nem maradtak a megfelelő helyen, elhagyták a saját lakhelyüket.” Ezek az angyalok elhagyták az Isten tervében szereplő helyet, és azt gondolták, hogy saját maguk határozzák meg a tartózkodási helyüket. Ez bűnt és hűtlenséget jelentett, emiatt Isten ezeket a hűtlen angyalokat letaszította a földre. Az ő vezetőjük a Sátán, a többi hűtlen angyalt pedig, akik követték őt, ördögöknek nevezzük. Ezek mind gonosz lelkek. Így lett a föld hűtlen és zavarodott. Erről az állapotról, amelyben vagyunk, a Teremtés könyve 1. fejezetének 1. versében olvashatunk. Ott leírja, hogy a föld kietlen és pusztaság, azaz üres volt, és sötétség volt a mélység színén. Isten az évszakoknak megfelelően, csodálatosnak teremtett meg mindent. De a Teremtés könyve 1, 2-ben lévő hely többé már nem volt csodálatra méltó állapotban, hanem rettenetes hely lett belőle. Miután lejött a Sátán, teljesen eluralkodott a zűrzavar.

A mi szívünk is ilyen. Isten a szívünket gyönyörűnek teremtette, de amikor a kívánság és a bűn bejutott az emberi szívbe, teljes lett bennünk a zűrzavar. Nos, Isten a szavával helyreállította a felforgatott földet, és megteremtette Édent. Gyümölcsfákat ültetett bele, melyek termését az ember elfogyaszthatta. Aztán megteremtette Ádámot és Évát. De Ádám és Éva teremtése előtt a Sátán már az Édenben volt.

Olyanná lenni, aki ítélkezhet

Isten sok fát teremtett, melyek közül kettőt a kert közepébe ültetett. Az egyik az élet fája volt, a másik a jó és rossz tudásának fája. Isten azt mondta Ádámnak, hogy a jó és rossz tudásának fáján termő gyümölcsökből ne egyen. A legérdekesebb az volt, hogy a kertben lévő fák gyümölcsei mind-mind ehetőek és rendkívül ízletesek voltak, de csak a jó és rossz tudásának fáján termő gyümölcsök voltak képesek megváltoztatni az emberi szívet. Ha valaki evett a gyümölcseiből, abban megfogant a bölcsesség, mely által képes lett különbséget tenni jó és rossz között. Ám Isten nem akarta, hogy az ember egyen a jó és rossz tudásának fáján termő gyümölcseiből. Ugyan miért nem? Némelyek ekként panaszkodhatnak: „Miért teremtette Isten azt a fát, ha aztán megtiltotta, hogy az ember egyen belőle? Sokkal jobb lett volna, ha meg sem teremti.”

Most jól figyeljenek arra, amit erről mondani fogok! A Sátán már az emberiség előtt létezett ezen a földön. A Sátán azt gondolta, hogy szeretne olyan lenni, mint Isten. Isten tudta, hogy a Sátán ezt a kívánságot az emberiség szívébe fogja oltani, ezért szerette volna Ádám tudomására hozni, hogy a Sátán létezik. Isten szerette volna megvédeni az ember szívet, amelyet adott neki, ezért megteremtette a jó és rossz tudásának fáját, és azt mondta, hogy ne egyenek róla. Isten nem akarta,

hogy az emberek rendelkezzenek azzal a bölcsességgel, mely által különbséget tudnak tenni jó és gonosz között.

Valójában mit is jelent a jó és a rossz ismerete? Nem mást, mint a döntéshozatal és a megítélés ismeretét. Az emberek a saját értékrendjük szerint ítélik meg és hozzák meg a döntéseiket. Pl. hogy mit tartunk szépnek, az az emberek szépségről alkotott fogalma szerint változik. Régen, a női szépségről alkotott értékrend szerint a szép nő jellemzője a teliholdhoz hasonló kerek arc volt. Manapság azonban hosszúkás arcra van szükség ahhoz, hogy valaki szépnek mondasson. Hasonlóképpen, az emberek a saját szemszögükből nézve vitatkoznak azon is, hogy bizonyos esetekben kinek van igaza. Minden embernek saját elképzelése és fogalma van arról, hogy mi a jó és mi a rossz. Ez azért van így, mert ők maguk ülnek a „királyi székben”. Régen a király volt a bíró és az ítélethozó, akik pedig nem voltak királyok, követték a király parancsait. A mi bíránk és királyunk Isten, következésképpen minden döntés Istentől származik.

„Ahová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, bizonyosságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. Mert ott ülnek az ítélszékek, Dávid házának székei.” (Zsolt. 122, 4-5)

Az írás tehát kijelenti, hogy Isten trónjai, az ítélethozatal trónjai. Onnan tesznek ítéletet és hoznak döntéseket. Isten a király, tehát ott, a király trónjainál hozzák meg az ítéletet és a döntést, nekünk pedig el kell fogadnunk ezt az ítéletet. Ám az emberek saját maguk akarnak a trónra ülni. Ki volt az, aki kezdetben a trónon szeretett volna ülni? Ki akarta az ülőhelyét magasra emelni? A Sátán. A Sátán ezt a vágyat az emberekbe akarta helyezni. Isten szerette volna megakadályozni ezt a cselekedetet, ezért azt mondta az embernek: „Ne egyél a jó és rossz tudásának fáján termő gyümölcsökből”. Más szavakkal élve: „Ne legyél döntéshozó” – ami annyit jelent, hogy ne ülj a király trónjaira. Ám egy napon, a kígyó Éva közelébe ment. Isten először Ádámot teremtette, majd később Évát is megteremtette, hogy együtt legyen Ádámmal. Isten azért teremtette Évát, hogy Ádámnak segítőtársa legyen, tehát Évának állandóan Ádám mellett kellett volna lennie. Ennek ellenére külön volt tőle. Ekkor férközött a Sátán Éva közelébe, és így szólt Évához:

„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” (Móz.I. 3, 1)

Vajon mit válaszolt erre Éva?

„A kert fájának gyümölcséből ehetünk; De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.”

Éva szavaiban megfigyelhetjük, hogy Éva nem ismerte pontosan Isten Igéjét. Teljesen világos, hogy Isten nem mondta: „Annak a fának, amely a kertnek közepette van...” – tovább azt sem mondta: „....hogy meg ne haljatok.”

„És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél: mert amely napon ejendél arról, bizony meghalsz.” (Móz.I. 2, 1-17)

Az Éva szájából elhangzott Ige pontatlan volt. Éva nem ismerte pontosan Isten Igéjét. Más szavakkal élve, Éva nem volt „beágyazódva” Isten Igéjébe. A Sátán látta, hogy Évában nincsen meg Isten pontos Igéje, ezért mondhatott Évának hazugságokat.

„És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejendétek abból megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” (Móz.I. 3, 4-5)

Az az emberi szív, amelyben nincsen Isten Igéje, a Sátán játéktere. Ha a szívük nem kötődik Isten Igéjéhez, akkor a Sátán oda vonzza a szívüket, ahová csak akarja. A Sátán egyenesen, szemtől szembe hazudott Évának. Azt mondta, hogy egyen a jó és gonosz tudásának fájáról, hogy bölcsességet nyerhessen, és aszerint ítélkezessen.

„És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege.” (Móz. I. 2, 1)

Ez az Ige azt mondja, hogy Isten mindent elvégzett az emberiség számára. Nos, az embereknek semmiben sem volt hiányuk, örvendezhettek Isten teremtésében. Ha valami mégis hiányzott, azt Isten megadta. Azonban az emberek a Sátán szavára hallgattak, s miközben őt hallgatták, elégtelennek tűnt mindaz, amit Isten adott.

Vajon egy ilyen helyzetben szüksége van az embernek még több bölcsességre? Nem, nincsen. Isten az, aki bölcsességére akar lenni annak, akinek épp szüksége van rá, ezért az embereknek nincs szükségük saját, önálló bölcsességre. De a Sátán szavának hallgatása közben az emberek úgy érezték, hogy hiányzik a bölcsesség. Ez a gondolat bizalmatlanságot jelent Istennel szemben. Ilyen módon ébresztett bizalmatlanságot a Sátán. Noha eredetileg Isten állt az emberek érdeklődési központjában, később a Sátán azt sugallta, hogy saját maguk álljanak a központban, tudniillik legyenek Istenné. Az emberek pedig elfogadták ezt. Az emberek szíve az ítélkezés, és a saját maguk által hozott döntések világa felé fordult, abban a hitben, hogy az ember a saját életének az ura.

„És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncs az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.” (Móz. I. 3, 6)

E kíváncság miatt Éva evett a jó és a gonosz tudásának fájáról, és adott belőle Ádámnak is. Ezek után az emberiséget a Sátántól kapott gondolatok kezdték vezérelni. Hasonlóképpen a csalira harapó és horogra akadt halhoz, az ember, miután „ráharapott a csalira” – függetlenül a saját akaratától –

pontosan abba az irányba halad, amerre a horgászszinórt tartó személy húzza. Az emberiség ugyanis a Sátán kezébe esett.

A halott teremtmény

„És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei és észreveszik, hogy mezítelenek. Figyefelvetve levelet aggatának azért össze, és körülköttöket csinálnak magoknak.” (Móz.I. 3, 7)

Ebben a részben megfigyelhetjük, hogy az engedetlen és bűnbe esett ember először a saját testére lett figyelmes. Most, amikor elhagyták Istent, a saját testükre kezdtek összpontosítani. A testük került a szívük központjába, közben pedig Isten előtt halottakká váltak.

„De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejendél arról, bizony meghalsz.” (Móz.I. 2, 17)

Aki halott, az nem reagál semmire. A halott akkor is mozdulatlan marad, ha köpdösik, vagy rugdalják. Mivel az emberek nem válaszolnak Istennek, így Isten előtt halottnak mondhatók. Jóllehet Isten beszél hozzájuk, ők mégsem hallják. Noha Isten szíve itt van, ők mégsem találják. Azok az emberek, akik Isten előtt halottak, csak a saját testüket kényeztetik, minek következtében kénytelenek elrejtetni a hibáikat. Az Írásokban is megfigyelhetünk azt az érdekes tényt, hogy mindazok, akik elhagyták Istent, sorra felépítették a saját városukat.

„És elméne Káin az Úr színe előtt, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. És ismeré Káin az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és szülé Hánókhót. És építe várost, és nevezé azt az ő fiának nevével Hánókhnak.” (Móz.I. 4, 16-17)

Miután Káin elhagyta Istent, az volt a dolga, hogy várost építsen. Ez a munka a saját védelmére szolgált. Nem tudott bízni abban, hogy az életének Isten az ura, és Isten védelmezi őt. Az Istentől való elszakadás azt eredményezi, hogy az ember a saját maga urává válik, tehát dolgoznia kell önmagáért. Ha az ember elhagyja Istent és a maga urává válik, azt a következményt vonja maga után, hogy munkálkodnia kell.

„A kik setétségben és a halálnak árnyékában ülnek, megköttöztetvén nyomorúsággal és vassal; Mert ellenszegültek az Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát megútták; Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségök.” (Zsolt. 107, 10-12)

Miután Ádám eltávozott Isten színe előtt és elszakadt tőle, az önmaga védelmezéséért való munkálkodás csapdájába esett. Az ilyen élet nagyon nyomasztó: 'Dolgoznom kell, hogy életben maradjak, és önmagamért nekem kell felelősséget vállalnom.'

„És meghallák az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; És elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.” (Móz.I. 3, 8)

Az emberek meghallották Isten szavát és elrejtőztek előle. Isten szava félelmetes hanggá változott. Ádám megfélelkezett Isten szívéből, így csak a hangját hallotta. Minden emberi lénynek van szíve, és van hangja is. Amikor fiatalabb voltam, egy-egy jelentős esemény alkalmából szegfűt tettem a nagymamám blúzának gomblyukába. Ilyenkor mindig azt mondta: „Te féleszű gyerek, kifelé innen!” Vajon akkora örületségnek számít, ha az ember szegfűt tűz a nagymamája blúzának gomblyukába? Noha abban az időben a nagymamám így fejezte ki az érzéseit, én mégis a szívét hallgattam, nem pedig a kimondott szavakat. Én és a nagymamám egy család vagyunk. Én bízom a nagymamámban és ő is bízik bennem. Az ember egy ilyen kapcsolatban azt sem veszi rossz néven, ha megszidják. Amikor azt mondja, hogy féleszű vagyok, én nem szó szerint értelmezem. Ugyanakkor, ha a nagymamám és én között bizalmatlanság lenne, akkor bizonyára nekem sem tetszene a nagymamám állítása. A saját törvényem alapján elítélném őt, megvetném, és figyelmen kívül hagynám.

Ádám számára gondot jelentett, amikor Isten hívó hangját hallotta, ezért elrejtőzött előle. Mit is jelent a rejtőzködés? Azt jelenti, hogy az illető ember igyekszik megvédeni magát, biztonságos helyet keres, ahol jól érzi magát. Tehát az emberi igyekezet, amely önmaga védelmezésére irányul, az Istentől elszakadt szívből származik.

A lehullott falevél

Miután az emberek vétkeztek, falevelekből ruhát készítettek. A fa levelei az ágakhoz kapcsolódnak, így a szél nem tudja elfújni őket, és ha jön az eső, nem fonnyadnak el. De amint egy levél leválik a fa ágairól, arra megy, amerre a szél fújja, és azonnal hervadni kezd.

„És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket!” (Ésa. 64, 5)

Itt a mi igazságunk kerül bemutatásra. A mi igazságunk hasonló a ruhához, amelyet saját magunk készítettünk, hogy abba öltöztessük magunkat. Itt azt olvashatjuk, hogy a mi igazságunk olyan, mint a szennyes rongy, tehát sokkal jobb, ha nem vesszük magunkra, mert csak mocskosabbak leszünk. Mi olyan lények vagyunk, mint az elhervadt falevelek. Milyen is az elhervadt falevél? Nos, olyan

levél, ami lehullott a fáról. Amikor a levél nem kapcsolódik a fához, bármelyik irányba elfújhatja a szél.

Annak, hogy Ádám falevelekből készített ruhát, igen fontos mondanivalója van. Ez a ruha az Istentől elszakadt Ádámot jelképezi. Az emberek tehát mindig oda mennek, ahová a szél viszi őket. Ha elér a halál, vajon el tudunk menekülni előle? Nem, nem tudunk, egyszerűen csak magával visz. Nos, a mi életünket bármilyen szél magával ragadhatja. Ha a bűn szólít bennünket, akkor egyszerűen abba az irányba megyünk.

”...a mi álnokságaink, mint a szél hordának el bennünket...”

Ez az Ige azon embereknek a jelképe, akik elhagyták Istent.

„És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el.” (Zsolt.1, 3)

Itt az Írás arról a levélről szól, amely nem hervad el. Ez egy olyan fának a levele, melyet a folyóvizek mellé ültettek. A folyóvizek mellé ültetett fa gyökerei a vízfolyás irányába terjeszkednek. A fa gyökerei a szárazság idején a mélyebben fekvő rétegekbe hatolnak. Az ilyen fa folyamatosan kutat a vízréteg után. A Zsoltárok könyvének I. fejezetében leírt „folyóvizek” Isten Igéjét jelentik. Itt van a falevél és a gyökér, amelyet nem láthatunk. A levél élete a gyökértől függ. Ami szemmel nem látható, az irányít bennünket. A legfontosabb az, hogy tudjunk róla, vajon a láthatatlan „pont” által kapcsolódunk e Isten Igéjéhez. A vizek mellé ültetett fának a szárazság idején sem kell aggódnia, mert a vizek felé terjeszkedő gyökerek által biztosított az élete. Az az ember, aki Isten Igéjéhez kapcsolódik, nem rohan a helyzet által diktált irányba. Így a levél még a szárazság idején sem szárad ki. Ez az, amit az Írások igaznak mondanak. Az Igaz ember szíve Isten Igéjében ver gyökeret!

„Nem úgy a gonoszok, hanem mint a polyva, a mit szétszór a szél.” (Zsolt. 1, 4)

Az istentelenek nem így élnek. Ők úgy botladoznak, ahogy a helyzet megkívánja, ugyanis el vannak szakadva a fától. Önök újjászülettek már? Az Önök szívének központja összekapcsolódott már Isten Igéjével? Ádám a szívének legmélyéből hagyta el Istent, ezért Isten hívó szava félelmetessé vált számára. Annak érdekében, hogy védelmezze a saját életét, munkálkodott, menekült és rejtőzködött Isten színe előtt.

„És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtézém.” (Móz.1. 3, 10)

Az ember válasza tehát az volt, hogy elrejtőzött, mert a mezítelensége miatt félelem fogta el. De ha jobban utánanézzünk, vajon Ádám saját maga vetkőzött le, vagy Istentől származott a mezítelensége? Isten volt az, aki Ádámot mezítelenül hagyta. Akkor ki volt a felelős Ádám

meztelenségéért? Isten volt a felelős. De Ádám számára már nem Isten volt az Úr. Isten helyett saját maga lett az ura, tehát az életében mindenért saját magának kellett felelősséget vállalnia. „Meggfélémlém, mivelhogy meztelen vagyok.” Ádám szavain keresztül megfigyelhetjük, hogy az Istentől való elszakadást követően, Ádám saját maga lett az életének ura. Manapság sok egyház vesz körül bennünket. A legtöbb egyházban azt prédikálják, hogy így vagy úgy, de jót kell tennünk. Tudják, mit mondott Jézus?

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mát. 11, 28) Jézus nem azt mondta, hogy legyünk becsületes munkások, hanem azt mondta, hogy megpihentet bennünket a fáradságos munkánktól. Jézus úgy jött el hozzánk, mint a mi életünk Ura. Ha Önök visszatérnek Jézushoz, aki az életük Ura, akkor az Önök felelőssége megszűnik. Tudják, miért dolgozunk olyan keményen, és miért vagyunk olyan nagyon megterhelve? Tudják, hogy egyáltalán mióta vagyunk megterhelve? Ez akkor következett be, amikor Önök elhagyták Istent, azt az Istent, aki az Önök életének az Ura, és saját maguk lettek az életük urai. A Biblia egy dologról ír. Mit is ír le a Biblia? Azt mondja nekünk, hogy térjünk vissza Istenhez. Isten az Önök teremtetője. Azt mondja Önöknek, hogy térjenek vissza ehhez az Istenhez, és egész biztosan meg fognak szabadulni az életük minden terhétől. Isten békéje eljön Önökhöz.